

[Arnth Jensen.]

i bedste Mening — det siger Luther jo —, men der er ogsaa noget, der hedder, at Sporene skræmmer, og det ærede Medlems Spor i dansk Politik til Dato taler deres tydelige Sprog, knapt nok i den Retning, som det ærede Medlem her vil give det Udseende af, og ser man nøjere til, saa er det ærede Medlems Begejstring for Friheden jo heller ikke absolut ubetinget. Han har reserveret sig en ikke helt snæver Reserveudgang til at finde ud af. Han føjer nemlig til, at vel skal disse Goder bevares, men det maa ske ved Siden af den nødvendige Samfundskontrol.

Men hvad vil det sige? Vil det ærede Medlem mene, at den Samfundskontrol, som han finder nødvendig, kan udøves paa den nuværende Forfatnings Grund, eller mener han, at den først virkelig kan udøves paa det Grundlag, der er præciseret i Socialdemokratiets principielle Program? Herpaa synes jeg at det ærede Medlem burde have givet Svar samtidig, og i Tilfælde af, at han mener, at det kun kan praktiseres i den socialdemokratiske Fremtidsstat, hvordan vil han da mene, at fri Beskæftigelse og fri Prisdannelse kan forenes med dette?

Regeringen og dens Partier har været Mestre i Camoufleringens Kunst. Jeg indrømmer, det var dygtigt gjort forleden Dag, hvor vi først hørte den højtærede Statsminister optræde som den fuldblods Fagforeningsmand og saa lige derefter blive afløst af den højtærede Udenrigsminister, der optraadte i en helt anden Rolle, optraadte i Rollen som Husmandens, ja, næsten som Landmandens Ven. Denne Dobbeltstilling i Regeringen har hidtil baaret vælgermæssige Frugter. Jeg tror, at Dagen nærmer sig, da flere og flere af den danske Befolkning opdager, at det, som de betragtede som smilende frugtbare Oaser, kun er camouflerede Skyttegrave med Skytset rettet mod dansk Erhvervsliv og dansk Aandslivs Frihed. Privat Initiativ og personligt Ansvar har været det Grundlag, paa hvilket det sidste Aarhundredes Fremskridt har været bygget op, siger Professor Cassel, og han føjer til, at vort Instinkt maa sige os, at vi har en sikker national Grund at bygge paa i vor urgamle Følelse af den enkeltes Frihed og den enkeltes Ansvar for sig selv, og demokratisk Fremtid findes ikke for os, dersom vi forlader denne Grund. Disse sande Ord bør vi gøre til vore. Det var den Grund, vore Fædre kæmpede paa for os, og det er den Grund, vi skal arbejde paa, om vi skal vogte Arven ret.

Aage Fogh: Jeg vil gerne begynde med en Henvendelse til den højtærede Minister for Landbrug og Fiskeri i Anledning af et Ønske, der næres hos en Del af Befolkningen i Nordsjælland. Gennem mange Aar har der været Tale om et Havneanlæg i Tisvildeleje, Spørgsmaalet har været luftet i lange Tider, uden at man har kunnet finde den endelige Udformning. I Øjeblikket mener man, der skulde være Mulighed for at finde en Løsning, og jeg vil da gerne anbefale Foretagendet. Naturen synes at give gode Betingelser for et Havneanlæg ved Tisvildeleje; sagkyndige Folk deroppe har sagt mig, at det dybe Vand gaar meget nær ind til Kysten, ligesom det er meget sjældent, der findes Is paa disse Breddegrader. Det er en Kendsgerning, at den Del af Befolkningen deroppe, som driver Fiskeri, er vanskeligt stillet, fordi de har forholdsvis langt til nærmeste Havn og derfor mangler den Støtte, som et ordentligt Havneanlæg vil være for dem. Jeg beder den højtærede Minister vise den størst mulige Velvilje over for dette Foretagende, naar man engang finder den endelige Udformning af det.

Til den højtærede Trafikminister vil jeg gerne rette en Forespørgsel angaaende en Viadukt umiddelbart Nord for Hillerød, hvor Vejen, der gaar mod Fredensborg og Helsingø, skærer Banen; vi havde ventet, at denne Viadukt var med paa den Plan, der kom forleden. Jeg er meget vel vidende om, at Toggangen ikke kan siges at være særlig hyppig paa vedkommende Banestrækning, men det maa paa den anden Side indrømmes, at Trafikken paa Vejen er meget stærk, og at Vejkrydset er meget farligt. Det forekommer mig derfor, at det vil være i høj Grad betimeligt at faa et Viaduktanlæg ved første mulige Lejlighed. Jeg retter det Spørgsmaal til den højtærede Minister, om man vil kunne vente et saadant Anlæg.

Endnu har jeg et Ønske at fremføre, angaaende den endelige Ordning med Hensyn til den saa sørgeligt berømte Midtbane. Det var, som vi alle ved, nødvendigt for nogle Aar siden at standse Banens Virksomhed; Svellerne og Skinnerne er nu ført bort, og selve Banelegemet ligger tilbage som et ikke særlig skønt Minde om tidligere Tidens forfejlede Jernbanepolitik. Jeg ved ikke, om der er Mulighed for at gennemføre den Tanke, der har været luftet fra visse Sider, om at Baneanlægget skulde kunne udlægges som Cyklesti, men jeg benytter Lejligheden til at henstille til den højtærede Trafikminister, at der gøres,